

kender vist alle fra vor Omgangskreds saadanne ulykkeligt stillede Individer, hvis Sygdom og Svaghed gør dem uskikkede til alt Arbejde, men som de almindelige Sygehuse ikke har Plads til, fordi Helbredelse ikke er mulig. Saadanne Invalidler slæber deres Liv hen til Besvær baade for sig selv og for deres Medmennesker. Vi kan vist alle være enige om, at det vilde være en stor Velgerning ikke blot mod de paa-gældende selv, men ogsaa, og ikke mindst, mod deres paarørende, om der oprettedes Anstalter, paa hvilke de kunde finde Hvile og Pleje.

I Tidens Løb er der gjort adskilligt for at komme de kronisk syge til Hjælp. Jeg kan saaledes minde om, at Fattiglovens § 61, som omtalt, er blevet ændret, hvorved det er blevet muligt for forskellige kronisk syge at faa varigt Ophold paa hensigtsmæssigt indrettede Anstalter, saaledes for blinde, døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter, og hvorved der tillige erholdes Hjælp fra det offentlige, uden at det faar Fattighjælps Følger for de syge selv eller for dem, de har Forsørgerpligt overfor. Det foreliggende Lovforslag tager nu Sigte paa alle kronisk syge, der er ude af Stand til helt eller delvis at forsørge deres Familie. Et saadant Forslag har vi manglet længe. Det er ligesom det sidste Led i den Kæde af sociale Love, der angaar Forsorgen for syge og Invalidler. Jeg mener, det vil være en Ære for den danske Regering og Rigsdag at gennemføre dette Forslag, hvorved det slaas fast, at herefter har enhver, der paa Grund af Sygdom er ude af Stand til at forsørge sig selv og sin Familie, Ret til at komme ind under Samfundets Hjælp, saaledes at de ikke kommer til at lide Nød.

Jeg skal derfor paa det varmeste anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

A. M. Hansen: Hver Gang der i Rigsdagen har været forhandlet om Sygekasseloven er Spørgsmaalet om Forsorg for de kronisk syge, saaledes at de gaar fri af Fattigvæsenet, draget med ind i Forhandlingen. I Begyndelsen har dette Krav lydt svagt, nærmest som et Ønske, som man paa Forhaand ansaa for uopfyldeligt, men efterhaanden har Kravet vokset sig stærkere og stærkere. Første Gang det fremkom i Lovforslags Form, var i det Forslag, som daværende Medlem af Folketinget, Generalmajor Madsen fremsatte den 2. April 1910. Forslaget, der

havde til Titel: Forslag til Lov om Statsstøtte til Forplejning af Patienter med kroniske Sygdomme, gik ud paa, at der skulde oprettes Plejehjem i By- og Amtskommunerne, hvori kronisk syge kunde finde Optagelse til Forplejning, at Staten skulde afholde en Del af Udgifterne ved Patienternes Ophold, og at disse af det offentlige ydede Omkostninger ikke maatte have Fattighjælps Virkninger. Forslaget gik ud paa at hjælpe de kronisk syge, der ikke var helt arbejdsdygtige, altsaa saadanne Personer, der vilde komme i Betragtning i Henhold til det her i Folketinget forelagte Lovforslag om Invaliderente, men derimod medtog man ikke saadanne kronisk syge, som nærværende Lovforslaget netop tager Sigte paa at hjælpe, nemlig saadanne Personer, der lider af en hyppig tilbagevendende Sygdom, men derfor ikke har mistet Arbejdsevnen. Forslaget blev meget gunstigt modtaget fra alle Sider i Folketinget, men der kom dog ingen Lov ud af det.

Samme Aar, den 19. Maj, nedsatte den daværende Indenrigsminister P. Munch en Kommission eller et Udvalg til Revision af Sygekasseloven. I den Betænkning, som dette Udvalg afgav Aaret efter, den 12. August 1911, findes der ikke mindre end 3 forskellige Forslag, der alle tager Sigte paa at bringe Hjælp til de kronisk syge. Det første Forslag gik ud paa at skaffe dem Adgang til Optagelse i de anerkendte Sygekasser, det andet gik ud paa at ændre Fattiglovens § 63 saaledes, at den Sygehjælp, der ydedes kronisk syge af Kommunerne, ikke fik Fattighjælps Virkninger. Denne Hjælp skulde ydes til saadanne, der havde søgt Optagelse i en anerkendt Sygekasse, men hvem der var blevet nægtet Optagelse paa Grund af deres Sygdom. Man ser heraf, at Udvalget havde til Hensigt at tilvejebringe en Forbindelse mellem Sygekasseloven og Forsorgen for de kronisk syge, altsaa en Tanke, der nu har faaet Form i det foreliggende Lovforslag. Men Forslaget havde store Mangler i Sammenligning med det her foreliggende. Det udelukkede f. Eks. alle dem, der var blevet for gamle til at optages i en Sygekasse, og alle dem, der havde nydt Fattighjælp i de nærmest foregaaende Aar. Det tredie Forslag var nærmest i Overensstemmelse med det af Generalmajor Madsen forelagte Lovforslag, som jeg har omtalt.

Det første af disse Forslag blev optaget i det Lovforslag, som den daværende Indenrigsminister, Jensen-Sønderup, forelagde i Folketinget i 1912. Heri foresloges det, at